

женіе, морцытъ разпущахъ платнатъ, и колосалныйтъ корабъ, като че възбужданъ отъ нетърпѣніе за да виде отечеството си, виждаше са че са движи отъ самосебеси, а пѣтницитъ стояхъ безмолвны. Не са чувахъ освѣтъ гла-советъ на капитанѣна, който даваше едвосложны заповѣди, и усърднытъ движенія на морцытъ, които са виждахъ да бързатъ да са отдалечатъ отъ една земя, дѣто морецътъ не срѣща радость.

Манофина и Серената, Кокко и Сапа като истинскы Андалузы, вѣрны на цыганскытъ си нравы, налѣгахъ на кувертата и гледахъ на далечъ съ просълзены очи синныя, а привечерь, като позлатенъ, небосклонъ на Испанія. А Естеванъ и Долора, правы до голѣмыя стѣлпъ изгледвахъ съ възторгъ и жалость веллколѣпныя вечеръ, който я покрываше. Слънцето са навеждаше къмъ западъ, потѣняло въ безчисленны призматическы лучы.

Отъ мѣстото дѣто стояхъ изгнаницытъ, виждаше са Кадиксъ, непристъпныйтъ градъ, задъ който са простираше земята на Испанія. Понататкъ, Валенці, Гренада, възжелѣвната дѣщеря на Маврытъ; Малага съ божественнытъ си вина, и подалечъ градътъ Севиля, отечеството на Естевана и на Долора. Тѣ стояхъ безмолвны, и скърбитъ пмъ изчезвахъ въ тѣзи минута; тѣ си припомняхъ само любовта си къмъ Испанія, която слѣдъ малко щѣше да са изгуби предъ очытъ имъ.

Но изведнажъ са стреснахъ; Долора са подпрѣ на ражката на Естевана. Корабътъ стремително бѣ подскочилъ на водата като дивъ быкъ, помърда са клатенъ нѣколко минуты, и послѣ са хлѣсна спокойно по равното море, като оставяше изирѣ си широка брѣзна. Лекытъ волны подиганы по ребрата му идѣхъ и са оттеглѣхъ разплѣвены. Вѣтърътъ надуваше платната, носѣтъ на кораби цѣпѣше съ пискъкъ синето и прозрачно море, и слѣдъ малко Кадиксъ